

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

XXXI. De Temperantia. Quantum illi conferat Verecundia. De abstinentia,
& Castitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

si quis tibi injuriam fecerit, non eâ parte ipsum prehendere, quâ facit injuriam: hæc est enim an-
 sa, quâ ferri non potest. Sed cogita, illum eod-
 em Christi sanguine redemptum esse, ad eam-
 dem gloriam vocatum: sic eum prehendes, quâ
 parte tolerabilis est. Et quia amicitia valdè exi-
 li voce prædita est, ad liberas reprehensiones;
 veritatem ab adversario audire semper studeas.
 Hic perpetuò vigilans, res tuas insensus explo-
 rat: teque facilius mala tua, quàm ipsum fallent.
 Traducet te per vicos & plateas, animique tui
 morbum vel latentem, vel neglectum, ipse ira-
 tus commonstrabit. Ab hoc capere utilitatem sa-
 tage, & consule salutis tuæ. Attentius se ipsum
 circumspicit, qui paratum sibi novit censorem,
 & adversarium.

7. Perseverantia virtutum omnium corona,
 & consummatio est. Inchoantibus præmium
 promittitur, sed datur perseverantibus. Ideò ante
 omnia hoc cura, ut constes tibi. Nihil tam utile
 est, quod in transitu proficit: retrò relaberis, si ad
 ulteriora non contendis: & si incipis stare, de-
 scendis. Constitue, quid velis, & in eo usque ad
 exitum persevera. Inconstantis animi est, novas
 quotidie exercitationes assumere, novas subin-
 dè sibi quarere sedes. Non alibi sis oportet, sed
 alius. Planta, quæ sæpidus transfertur, tandem
 arefcit: & remediorum crebra mutatio impedit
 sanitatem. Si Apostolus, vas electionis, non at-
 tendens quid antè fecisset, sed quid facere debe-
 ret; nequaquam se comprehendisse arbitrabatur:
 quid tibi faciendum erit, cui optabile foret, ut
 posses in fine tuo illius principio comparari? Ar-
 dor litterarum nullâ ætate extinguitur: divitiarum
 amor insatiabilis est: expleri nescit hono-
 rum cupido. Res finem habituræ, sine fine quæ-
 runtur: divinam verò sapientiam, si vel leviter
 degustaveris, continuò te faturum esse putabis?
 Aliter te ad perfectionem invitat, qui dixit;
*Estote perfecti, sicut Pater vester cælestis perfectus
 est.* Hæc meta tibi proponitur, ut locum semper
 superesse scias incremento virtutis tuæ.

C A P U T XXXI.

*De Temperantia. Quantum illi conferat Ve-
 recundia. De abstinentia, & Castitate.*

1. **T**emperantia voluptatibus imperat, quæ
 ex gustu & tactu percipiuntur: adsciti-
 tias & superfluas odit & abigit; necessariis ob-

sequitur, quantum recta ratio permittit. Ejus
 regula infallibilis est, solam necessitatem in his,
 quæ ad corpus spectant, pro mensura habere:
 nec unquam ad voluptates, propter ipsas, ac-
 cedere. Hæc virtute efficitur, ne ex homine in-
 jumentum labaris. Ad eam plurimùm confert
 Verecundia, frænum pravorum motuum, bo-
 næ indolis index, custos puritatis, testis inno-
 centiæ. Si mentem tuam illa possideat, docebit
 te omnem timere turpitudinem, ab omni actu
 illicito abstinere, Dei præsentiam venerari, te
 ipsum ubique revereri, eamque semper diligere
 intelligibilem pulchritudinem, quæ in operibus
 temperantiæ maximè elucet. Porro tunc vere-
 cundum te esse dignoscet, cum vel ad ipsum in-
 temperantiæ nomen expavesces, cum te parie-
 tes tui tegent, non abscondent: quos plerique
 circumdatos sibi credunt, non ut tutiùs vivant,
 sed ut peccent occultius. Quid autem prodest,
 recondere te, & oculos hominum auresque vi-
 tare? Tecum semper est Deus, qui ubique te
 videt: tecum conscientia, quæ ubique te accu-
 sat.

2. Usus cibi & potûs, Abstinentia & So-
 brietas; quæ verò ad tactum pertinent, Casti-
 tas & Pudicitia moderantur. Et in usu quidem
 ciborum, difficillimum est, extra metas neces-
 sitatis non abripi. Venter præcepta non audit:
 poscit, appellat, & quotidianum tributum exi-
 git. Sed quàm parvo dimitti possit, quàm mo-
 dicâ sibi contentus sit, nemo recogitat. Cogi-
 mus vitis servire naturam; famemque & sitim,
 quæ naturalibus remediis facilè sedari possunt,
 variis eduliis & potionibus irritamus. Castitas
 quoque ardua est inter tot libidinis incentiva;
 nisi ea compefeat timor Dei, occasionum fuga,
 sensuum custodia, & maxima sui ipsius reveren-
 tia. Qui seipsum non veretur, nec alios vereri
 poterit. Vis castus esse? contine oculos; ne in-
 vitus ames, quæ incautè aspexisti. Quid fuga-
 cem & falsam creaturæ pulchritudinem admira-
 ris? Expecta paulisper, & jam non erit. Sere-
 nam frontem squalentes arabunt rugæ, mœsta
 teget nubes oculorum faces, dentium ebur sca-
 ber obducet situs. Fuge etiam pravorum consor-
 tium, omnem molliem vitam, carnem jejuniis
 doma, & duriùs tracta. Perit, qui nimium est
 amans sui sepulchri.